Potměšilý Host

Hapka & Horáček

Jsou čtyři ráno, nebo víc.
Jsem vzhůru, koukám na měsíc,
anebo dolů do ulic,
kde lampy bloudí.
Snad je to jedna z nočních můr.
Co vidím, to je soudní dvůr.
A ten mě teď soudí.

Soud rána – to je nespavost.
A notně potměšilý host.
Je seriózní navýsost –
a tak mě teď soudí.
Já ale kuráž posbírám
a řeknu Všechno popírám!
Jen ať si mě soudí.
Ať mě klidně soudí,
já se nepřiznám.

Soudí
tady mou nápadnou růž.
Dnes mě soudí
kdejaký náhodný muž.
Že chci stále jen dávat i brát,
že mám v úmyslu žít jak se dá
v proudu dní
míjejících.
Občané
přísedící,
k tomu já se vám
nikdy nepřiznám.
Já se nepřiznám.

Mí milí asi nevědí,
že slouží službu medvědí,
když v roli svědků povědí,
že mám ráda třeba růže.
I to, že ještě radši spím
a ve snech často zabloudím
k vůni mužské kůže.
To mi nepomůže.

Co napůl je, chci docela.
Chci vstát jak ptáci z popela
a dělat, co se nedělá.
A za to mě teď soudí.
Chci v kádi světa hledat špunt.
Když na huntě jsem poznám hunt
a v zlatě jeho kontrapunkt.
Proto nezabloudím.

Soudí
tady mou nápadnou růž.
Dnes mě soudí
kdejaký náhodný muž.
Že chci stále jen dávat i brát,
že mám v úmyslu žít jak se dá
v proudu dní

míjejících.
Občané
přísedící,
k tomu já se vám
nikdy nepřiznám.
Já se nepřiznám.
Já se nepřiznám.

Ten soud mi říká: Už to vzdej.
Jen na sebe se podívej
a za pravdu nám dej,
že jsi pěknej ptáček.
Jen pohleď na svou minulost
a pochop, že v nás hárá zlost.
Tak požádej nás o milost
a začni s pláčem.

Já koukám vzhůru na měsíc.
A taky dolů, do ulic.
A sama sebe slyším říct:
Nejsem z těch, kdo loudí!
Už nechte dalších průtahů.
Jsem vinna v plném rozsahu!
Hlasům, co mě soudí
já se přiznávám.

Soudí
tady mou nápadnou růž.
Dnes mě soudí
kdejaký náhodný muž.
Že chci dávat i brát,
že mám v úmyslu žít jak se dá
v proudu dní
míjejících.
Občané
přísedící,
k tomu já se vám
plně přiznávám.
Já se přiznávám.

Tištěno z pisnicky-akordy.cz Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!